

Enric Herce

L'ESTRANY MIRATGE

Ed. Males Herbes
2021

La ferum és fastigosa. Fa calor. Molta. Massa. Li costa respirar. La suor li regalima per tot arreu, li omple tots els orificis, li amara l'esquena i llisca escolant-se entre les natges i cames avall. Una gota li queda penjant dels testicles, un, dos, tres segons, abans de caure. I la pudor. Sí, fa pudor. La cabana de fusta és al bell mig del no-res i fa olor de corcat i fa xafogor i el brunzit dels insectes i picades de mosquits. Aquest bony que tens al coll... vols dir que no tens larves sota la pell? I la penombra que no li deixa veure bé què hi ha als racons. Sent la remor d'un gemec atemorit i el frec d'un cos nu que es remou. La simple proximitat de carn tendra el fot calent i trempa. No tinguis por. No tinguis por. Tot serà dolç, tot serà suau i bonic i ara veu perfectament el nen que tremola. No passa res, amor, tot anirà bé. Li diu acaronent-li els rínxols negres, i baixa pel clatell dibuixant cercles als omòplats i segueix fins a les lumbar, on desplega els dits de la mà com les potes peludes d'una taràntula i palpa amb els tous fins a trobar la cicatriu. La ressegueix de punta a punta i es fot més calent només de pensar que aquella elevació lleu, gairebé imperceptible, marca el camí del bisturí que ha tallat la carn per obrir-se pas i llevar-li en aquell nano, indefens, insignificant, un dels seus ronyons, molt cotitzats al mercat negre d'òrgans. Que ningú arronsi el nas ni faci escarafalls. Sort

n'ha tingut que no el deixessin sense fetge. Encara respira, oi? Encara hi pot veure, sentir i enumerar. Ser ben conscient de la merda que l'envolta. Encara pot notar la mà rugosa de l'home gras que se li atansa somrient, que li alça la barbata i l'obliga a aixecar el cap, que li planta el penis a la cara i li fa obrir la boca. Sense dents, bufó, sense dents, amor. Oi que no vols que te les faci arrencar? I el vailet obre els llavis, submís, i sap que hauria estat millor morir ofegat a la pastera llardosa que els va dur fins allà. Que hauria sigut molt millor que les aigües s'haguessin empassat el seu cos famèlic com van fer amb el pare i la mare; que el mar l'hagués escopit a la sorra d'alguna platja on algun periodista li hagués pogut fer una fotografia que hagués aparegut a les televisions i diaris de tot el món i hagués glaçat el cor d'homes i dones civilitzats d'arreu i els hagués portat a fer algun donatiu per alleugerir les seves consciències i fer-los creure que s'havien guanyat mastegar el banquet de Nadal sense remordiments. Mama, vida, llepa, amor. Hi ha una reverberació. L'obès que té els ulls en blanc i aguanta el cap del nen entre les seves mans ni se n'adona. Tampoc els vigilants que custodien la porta i miren cap a una altra banda com si així poguessin dormir tranquils a les nits i enganyar-se amb la idea que la seva feina és com qualsevol altra. Ningú, doncs, veu la

figura que ha aparegut del no-res. La mateixa que apunta al cap de l'home i el fa volar en mil bocins. *Game Over*. Viure mata. És el que té. El tret duia silenciador, però el nen xiscla espantat pel bany de sang i de trossets de crani que alerta els mercenaris de fora. *Ready player one*. Li clava una empenta al nano que l'envia a l'altra punta, contra la paret. Ell es tapa la cara amb els braços per protegir-se de l'impacte, però aquest no arriba i sense saber com, ha travessat la fusta i l'enlluerna la llum del sol. Els subfusells CZ-UB dels dos guardes escombren l'interior de la cabana. S'alternen en ràfegues constants de vint càrregues de projectils 9 x 19 mm Parabellum. Estelles volant pels aires. Mentre un carrega l'altre dispara fins que han buidat tres carregadors. Torna el silenci i el ball de pols i partícules que suren en l'aire a contrallum. On és? No hi ha rèplica. No hi ha ningú. Se submergeixen dins la malla de raigs de llum que els forats creen a l'interior de la cabana. Apunten a cada racó amb moviments precisos, curts, secs. Allà no hi ha res tret del cos sense cara de l'home gras que assenjala el sostre amb la cigala erecta i taca amb parsimònia el terra amb una sang fosca. Sonen dos trets a la seva esquena. Cauen a terra. La figura femenina que es retalla a la porta a contrallum fa un pas endavant i els remata, no fos cas que al món real encara respirin.